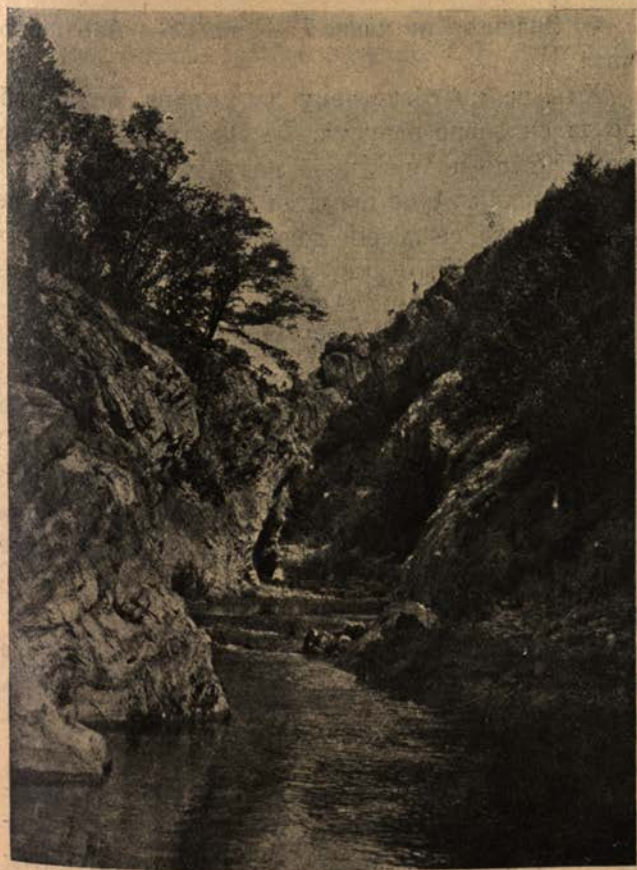

важъ извива лѣвото рамо напредъ и поема на югъ,
къмъ Ямболъ.

Радвамъ се азъ, а Стоянъ приклепна на моста,
пусна нозе надъ рѣката и почна да си ги клати.

Сливенъ — Костичковото устие

Знамъ какво му е! Въ бистрата рѣка играеха ята
мрънки. А Стоянъ бѣше риболовецъ: — всѣки не-